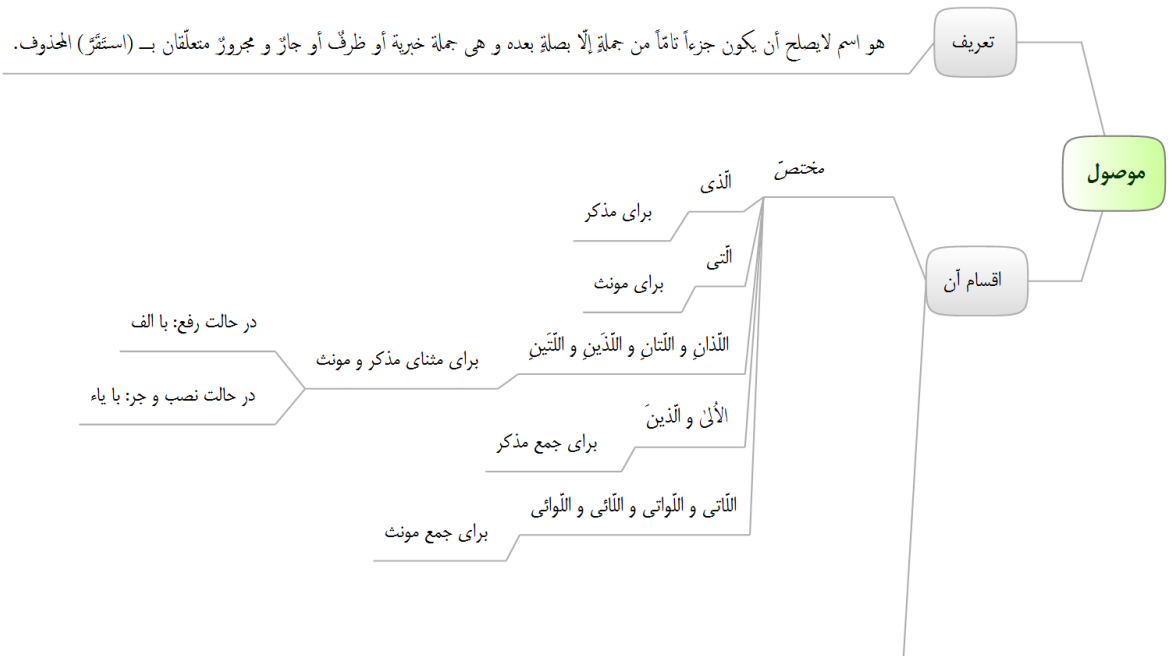

نکته: بعضی از اسماء اشاره، اشاره به مکان نزدیک، متوسط و دور دارند.

مثل هُنَا مثل هُنَاک مثل هُنَاک
 هَاهُنَا هَاهُنَاک هَاهُنَاک

مفعول فيه واقع می شوند.

مشترک (برای مذکر و مونث) ما، مَنْ، أَيْ (گاهی آيَة)، الف و لام، ذَا (که بعد از مَنْ یا ما استفاده می شود).

صله آن، اسم فاعل یا مفعول است.

ضارب زيد (یعنی: الَذِي ضَرَبَ، زيد)
 المضروب عمرو (یعنی: مَنْ الَذِي رَأَيْتَهُ؟)
 ماذا صنعته (یعنی: ما الَذِي صنعتَه؟)

*نکته ۱: در صله ضمیری وجود دارد که به موصول برمی گردد.

جاءنی الذی أبوه فاضلٌ

*نکته ۲: اگر ضمیر عائد، مفعول باشد، حذف آن جایز است.

قام الذی صریت (صریته)

*نکته ۳: آیا و آیه معرب هستند جز هنگامی که صدر صله آن ها حذف شود.

ثم لتزعن من کل شیعة منهم أشد علی الرحمن عینا
هو أشد